กรรมสนอง

ความเป็นไปของชีวิต
ตามกฎแห่งกรรม

จรัญ ฐิตธมฺโม

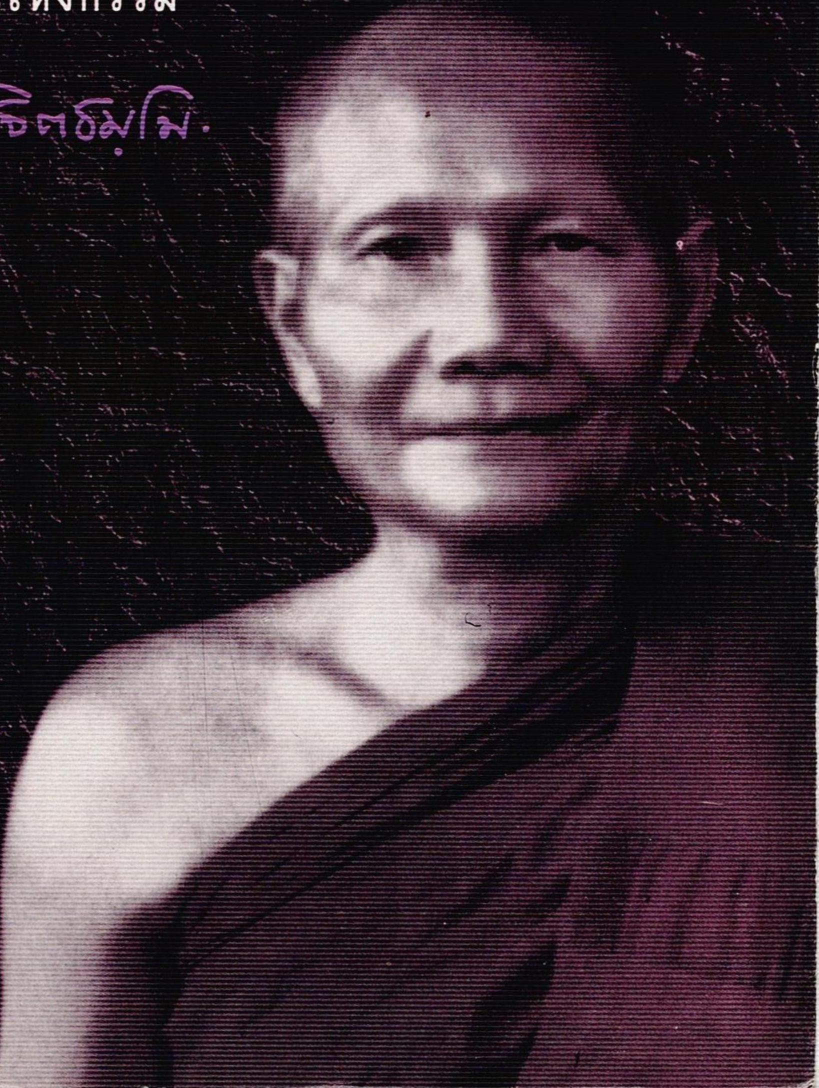

กรรมสนอง

ความเป็นไปของชีวิตตามกฎแห่งกรรม

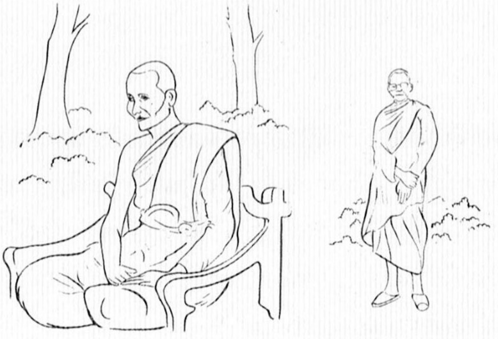

ธรรมโอวาท

พระราชสุทธิญาณมงคล

(หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี)

กรรมสนอง

ความเป็นไปของชีวิตตามกฎแห่งกรรม

พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม)

ISBN : 974 – 7586 – 59 – 2

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : พระพุทธศักราช ๒๕๔๓

จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม

ธ ร ร ม ส ภ า จั ด พิ ม พ์ เ ผ ย แ พ ร่

การพิมพ์หนังสือธรรมเป็นอนุสรณ์และที่ระลึก นอกจากเป็นการจัดทำสิ่งซึ่งเป็นประโยชน์ที่คงอยู่ยืนนานแล้ว ยังเป็นการบำเพ็ญธรรมทาน คือการให้ธรรมะที่พระพุทธเจ้าตรัสสรรเสริญว่าเป็นทานอันยอดเยี่ยมอีกด้วย ผู้ปฏิบัติเช่นนี้จึงได้ชื่อว่า มีส่วนร่วมในการเผยแพร่ธรรม อันจะอำนวยประโยชน์สุขที่แท้จริงแก่ประชาชนตราบนานเท่านาน

ท่านที่ประสงค์จะจัดพิมพ์หนังสือธรรมที่ดี มีคุณภาพ เป็นที่ระลึกในทุกโอกาสของงานประเพณี อันเป็นการใช้จ่ายเงินให้บังเกิดประโยชน์อย่างสูงสุด โปรดติดต่อที่...*ธรรมสภา*

เลขที่ ๓๕/๒๗๐ จรัญสนิทวงศ์ ๖๒ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร ๑๐๗๐๐

โทรศัพท์ : ๔๓๔-๔๒๖๗, ๔๓๔-๓๕๖๖ , ๘๘๘ – ๗๙๔๐ โทรสาร : ๔๒๔-๐๓๗๕

การให้ธรรมะชนะการให้ทั้งปวง การรับธรรมะและนำไปปฏิบัติย่อมชนะการรับทั้งปวงเช่นกัน

คำนำในการจัดพิมพ์

ธรรมโอวาทต่างๆ ของพระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม) แห่งวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ที่ได้เมตตาแสดงแก่สาธุชนในโอกาสต่างๆกันนั้น เพื่อให้ทราบและเข้าใจถึงวิธีปฏิบัติตน ตามหลักธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตลอดจนประโยชน์อันอเนกอนันต์ที่จักพึงได้รับจากการน้อมนำหลักธรรมนั้นๆมาปฏิบัติ เพื่อใช้สำหรับเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน

หนังสือเรื่อง *กรรมสนอง : ความเป็นไปของชีวิตตามกฎแห่งกรรม* เล่มนี้ ธรรมสภาได้รับความเมตตาอนุญาตจากท่านเจ้าคุณหลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม ให้จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเผยแพร่แก่ท่านสาธุชนทั้งหลาย ด้วยหวังให้สามารถดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากความทุกข์ อันจักบังเกิดขึ้นจากปัญหาต่างๆในชีวิตประจำวัน ได้พึงน้อมนำไปปฏิบัติเพื่อความสุขและความเจริญในชีวิตสืบต่อไป

ธรรมสภา ขอกราบนมัสการพระเดชพระคุณ หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม เป็นอย่างสูง ที่มอบความเมตตาให้กับธรรมสภาเสมอมา บุญกุศลอันเกิดจากการจัดพิมพ์ในครั้งนี้ ขอน้อมถวายแด่ พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม พระผู้เป็นนักพัฒนานักปฏิบัติ และเป็นที่พึ่งแก่สัตวโลกทั้งปวง

ด้วยความสุจริต หวังดี

ธรรมสภา ปรารถนาให้โลกพบกับความสงบสุข

ส า ร บั ญ

การปฏิบัติธรรมที่พุทธศาสนิกชนพึงรู้	๗
กรรมฐานช่วยแก้ชีวิตที่ผิดพลาด	๙
ความเป็นไปของชีวิตตามกฎแห่งกรรม	๑๓
การกระทำเป็นสิ่งกำหนดชะตากรรม	๑๖
ระลึกเหตุการณ์ในชีวิตได้ด้วยการเจริญกรรมฐาน	๑๗
เจริญกรรมฐานแก้กฎแห่งกรรม	๒๓
กรรมสนอง	๒๔
อำนาจแห่งกรรม	๒๙
แม้พระอรหันต์ก็หนีไม่พ้นอำนาจแห่งกรรม	๓๑
กรรมสนองผู้ทำลายพระพุทธศาสนา	๓๗

กรรมสนอง

ความเป็นไปของชีวิตตามกฎแห่งกรรม

ธรรมโอวาท... **หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม**

ท่านผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน

วันนี้เป็นวันธรรมสวนะ วันพระเดือนขาด ในแรม ๑๔ ค่ำ ท่านสาธุชนผู้ใคร่ธรรม สัมมาปฏิบัติทั้งหลาย ทุกท่านตั้งใจมาฟังธรรม และปฏิบัติธรรมในวันธรรมสวนะนี้ เป็นการสร้างกุศลผลบุญราศีให้แก่ชีวิตของตน ต้องการให้ตนเองมีชีวิตแจ่มใส เดินทางได้ไม่ผิดไม่พลาด

ชีวิตแจ่มใสด้วยการเจริญพระกรรมฐาน

เมื่อใช้ธรรมะเป็นแนวหลักของชีวิต ท่านจะเดินทางไปด้วยความถูกต้อง เดินทางไปด้วยความรุ่งโรจน์ เดินทางไปด้วยความสุข ความสบาย แก้ไขปัญหา และเดินทาง เดินไปด้วยความสำเร็จในชีวิตของท่านทั้งหลาย คือแนวร่วมของธรรมะ เพราะ

ธรรมะเป็นแกนหลักของชีวิต เป็นแกนนำชีวิตให้เราเดินทางไม่พลาดผิด ชีวิตแจ่มใสนั้นก็คือ *'การเจริญพระกรรมฐาน'*

การเจริญกรรมฐาน นั้นคือ เป็นการเจริญรุ่งเรืองของจิต เป็นการพัฒนาจิตให้เจริญ เจริญไปข้างหน้า จึงเรียกว่ากรรมฐาน ทำให้ฐานะดี ทำให้มีปัญญา ทำให้จิตใจเบิกบาน และหรรษา แล้วชีวิตนี้ก็จะแจ่มใสดีทั้งลูกทั้งหลานและครอบครัวของตน จึงเรียกว่า กรรมฐาน

ความหมายของกรรมฐาน

กรรมฐาน แปลว่า *การงานและหน้าที่*

กรรมฐาน แปลว่า *เราต้องรับผิดชอบตัวเองให้ได้*

กรรมฐาน แปลว่า *เราต้องช่วยตัวเองให้ได้*

กรรมฐาน แปลว่า *เราต้องพึ่งตัวเองได้*

กรรมฐาน แปลว่า *เราตั้งสติปัญญา สั่งสอนจิตของเราได้*

กรรมฐาน แปลว่า *ทำไปด้วยชนะจิตใจของเราได้*

ถ้าเราชนะจิตใจได้แล้ว ชนะคนทั้งโลก ถ้าจะมีการชนะคนทั้งโลก แน่นอนที่สุดจึงเรียกว่า กรรมฐาน

การปฏิบัติธรรมที่พุทธศาสนิกชนพึงรู้

แต่ก็เป็นที่น่าเสียดาย ที่ท่านพุทธศาสนิกทั้งหลายผู้มาปฏิบัติธรรม ไม่เข้าใจวิธีปฏิบัติมาก และการกำหนดจิตให้สติคงที่ของจิต ให้จิตใจอยู่ในจุดมุ่งหมายของสมาธิ...ก็ยังไม่เข้าใจการกำหนดจิต...ก็ยังไม่เข้าใจ

การกำหนดเป็นตัวสร้างสติ เป็นตัวลิขิตของชีวิต เรียกว่า *กำหนด ตัวกำหนด* นี้ แปลว่า *ตั้งสติสัมปชัญญะเป็นตัวกำหนดชะตากรรมของเราไว้ให้ได้* การที่เรากำชะตากรรมของเราไว้ให้ได้ในกำมือ ชีวิตท่านจะเลื่องลือระบือทั่ว...ตรงนี้ท่านไม่เข้าใจ

ท่านมานั่งกรรมฐาน ท่านจะไปสวรรค์ นิพพาน เท่านั้น แต่น่าจะคิดว่าตัวกำหนดนี่เป็นตัวกำชะตาชีวิตของท่านเอง

ตัวขีดชีวิตพรหมลิขิตของท่านเอง คือ พรหมลิขิต ขีดให้ไปดี ขีดให้ไปชั่ว ขีดให้เอาตัวไม่รอด ขีดไปให้ตาย ขีดไปให้วายชีวาวาตม์ ...ลืบไปหมด ข้างนอกก็ลืบ ข้างในก็ลืบ ชีวิตก็เป็นเช่นนี้ไม่มีโอกาสใดที่มะตูมแข็งนอกมะกอกแข็งในได้ ต้องแข็ง...อดทนทั้งข้างนอกและข้างใน จิตใจก็จะเบิกบาน อ่อนน้อมถ่อมตนเองเช่นกัน...เป็นหลักปฏิบัติแท้

แต่ท่านผู้ปฏิบัติมาก็หลายรุ่นแล้ว ไม่เข้าใจตัวกำหนดแล้วก็จึงไม่ได้กำหนดจิต จึงไม่ได้ลิขิตในชีวิต แล้วถ้าไม่รู้จักในคำว่าลิขิตในชีวิตแล้ว ชีวิตท่านจะแจ่มใสได้ไหม? จิตใจท่านจะเบิกบานไหม?...ไม่มีเลย *ท่านมัวแต่มาคุยกันเสียหมด เสียงดังกันอยู่ตลอดรายการ น่าจะเก็บอารมณ์ก่อน...มิฉะนั้นท่านจะทำกรรมฐานไม่ได้ผล*

ถ้าจะมากระเสือกกระสน นินทาว่าร้ายใส่ร้ายป้ายสี ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นท่านจะถึงตัว ท่านจะมัวเสกสรรปั้นแต่งอะไรเล่า? *น่าจะปลุกตัวเองให้มันตื่น เสกตัวเองให้เป็นงาน สันดานก็จะได้คิด สติก็จะดีขึ้น ทิฏฐิมานะก็จะได้ลดละซึ่งกันและกัน* จะไม่ถือยศถือศักดิ์ ไม่ถือเนื้อถือตัวแต่ประการใด ออกมาอย่างนี้ชัดเจนแล้วทั้งนั้น

พรหมลิขิต ไม่ได้หมายความว่า พระพรหมอยู่บนฟ้าพาลิขิตให้เราไปดี ไปชั่ว เราขีดลิขิตของเราเอง คือ ตัวกำหนดจิต *ตัวกำชะตาชีวิตไว้ในกำมือของท่านเอง* ดีชั่วจะไปโทษพระพรหม *ไปโทษพระเจ้าสร้างโลกอยู่บนฟ้าสุลาลัย...ต้องโทษตัวเอง*

กรรมฐานช่วยแก้ชีวิตที่ผิดพลาด

ถ้าท่านมาเจริญกรรมฐาน ท่านจะรู้เหตุการณ์ของชีวิต ตรงนี้แหละผู้ปฏิบัติไม่เข้าใจ...ไม่ได้สนใจชีวิตของตน ไปสนใจคนอื่นหมด น่าเสียดาย *เรามานี่ต้องการจะมาอ่านตัวให้ออก บอกตัวให้ได้ ใช้ตัวให้เป็น ต้องการจะมาศึกษาปัญหาชีวิต* ที่มันจะเกิดเป็นข้อคิดในอกในทรวง พกอยู่ในใจ

ท่านทั้งหลายทราบชีวิตของท่าน ท่านรู้กฎแห่งกรรมบ้างไหม?...ในตัวของท่าน ท่านเคยสร้างเวรสร้างกรรมอะไรมาบ้าง ไม่ใช่มานั่งญาณ ๑๖ ขึ้นไปสวรรค์ ไปนิพพาน เป็นโสดากันหมดวัด แค่โสดีก็ยังเอาดีไม่ได้...จะไปโสดาได้หรือ?

นี่แหละท่านทั้งหลายมาเจริญกรรมฐาน ต้องการจะมาแก้ชีวิตที่พลาดผิดให้รู้คิด รู้อ่าน รู้เขียนเรียนวิชา แต่การจะมาศึกษาปัญหาชีวิตที่มันเกิดขึ้นกับชีวิตของท่าน ท่านน่าจะคิด ตรงนี้ แต่ไม่ได้สอนไปสวรรค์ นิพพาน...ญาณ ๑๖ มาแล้ว ญาณ ๑๖ มาเป็นโสดา...น่าเสียดาย ตอนนี้ทำมา ๔๐ ปี ก็ยังไม่ได้สักอย่าง

ถ้าใครอยากได้ญาณ ไปหาหลวงพ่อคุณ...หลวงพ่อคุณมีญาณ พระองค์ไหนจะไปก็ไป หลวงพ่อคุณมีญาณ...ผมไม่มีญาณ

มีแต่ความรู้ในปัญญา แก้ไขปัญหาได้นะ ด็อกเตอร์น่ะรู้ไหม? *ชีวิตคือญาณ ญาณคือความรู้ในปัญญา รู้แก้ไขปัญหาได้จึงจะรู้จริง รู้แก้ไขปัญหาไม่ได้...มันรู้ไม่จริง*

ขอฝากไว้ *'รู้จริงจึงหายาก รู้มากจึงหาง่าย'*... รู้จริงไม่ค่อยมี รู้มากเยอะ พอพูดหน่อย...รู้อย่างนั้น รู้อย่างนี้ รู้ว่าอย่างนี้ รู้ว่าอย่างนั้น คนประเภทนี้มีมากเหลือเกินในสังคมของชาวพุทธและคนไทย

ของดีในพระพุทธศาสนา

อาตมาแสดงความเสียใจต่อชาวพุทธที่มีของดีอยู่ในตัว แต่เอาของดีไปทิ้ง...

เมื่อคืนนี้ลูกหลานในกรุงเทพฯ โทรมาบอกว่าไปทำงานกับฝรั่ง เปลี่ยนงานใหม่ เขาให้เงินเดือน ๗๐,๐๐๐ บาท ลองทดสอบงาน งานเก่าได้เงินเดือน ๘๐,๐๐๐ บาท งานใหม่ลดไป ๑๐,๐๐๐ เหลือ ๗๐,๐๐๐ บาท ฝรั่งก็มาบรรยายให้ฟัง บรรยายวิธีทำงานของบริษัท บอกว่า พ่อคะ...นี่เป็นของพุทธหมดเลย ที่

เอามาบรรยายเป็นของพุทธหมด...ที่ปฏิบัติอยู่ เหมือนกับที่เราบอกให้ลูกสาวคนนี้ปฏิบัติ เล่มหนึ่งเอาไป...เธอจะเป็นเศรษฐีก็เพราะเล่มนี้ๆแหละ...เล่มที่ปฏิบัติเศรษฐีของมนุษย์เอาไปเลย ใครสอน?...พระพุทธเจ้าสอน แต่เราเอาไปทิ้งกัน

ขอแนะแนวว่า ไม่ต้องไปสวดชินบัญชร เอาที่ปฏิบัติไปวางที่ศีรษะสักเล่มได้ไหม? เวลาก่อนนอนสวดหนึ่งจบ ไม่ช้าจะเป็นเศรษฐี มีคนเป็นเศรษฐีกันเยอะ...เล่มเดียวนี่แหละ แต่ไม่เอา ไม่สอน จะไปวัดโน้น จะออกวัดนี้ ไปหาคาถาชินบัญชร หาคาถานางกวัก ให้ร่ำรวยสวยดี มั่งมีศรีสุข น่าเสียดายชีวิตอันอับเฉาเช่นนั้น ท่านจะเสียดายที่เกิดมาในสากลโลกนี้ เวลาน้อยนัก...เวลาน้อยมาก

ความตายคือสงครามของชีวิต

ท่านคิดบ้างไหม?....ถึงเวลาข้างหน้า อาตมานี่คิดทุกวัน เวลาข้างหน้าเหลือน้อย ที่ผ่านมามันมากแล้วนะ แล้วเราก็จะจบชีวิตคือตายในระยะโอกาสต่อไปในไม่ช้าด้วยกันทุกคน ท่าน

จะเป็นสาวหรือเป็นหนุ่ม ท่านหนีไม่พ้นความตาย คิดว่าจะอยู่จนแก่เฒ่าชะแรแก่ชราหัวค้ำฟ้าด้วยประการใด? ท่านจะรู้ได้อย่างไร? ดูซิ!..โฆษกทีวีช่อง ๗ หัวใจวายตายไป เพิ่งพูดอยู่เมื่อวานซืน เมื่อสองวันเจอกัน...ตายแล้ววันนี้ อ่านข่าวไปไม่ถึงวัน...ตายแล้ว

ท่านทั้งหลายอย่าประมาทกับสงครามชีวิตเลย มัจจุราชคือกฎธรรมชาติ จะเอาตัวเราไปเมื่อไรใครจะรู้ได้ อย่าประมาทรีบสร้างความดีซะเดี๋ยวนี้เลย อย่าผัดวันประกันพรุ่ง พญามัจจุราชจะเอาตัวเราไปวันนี้ พรุ่งนี้ ก็หาทราบไม่

ไม่มีผู้ใดรอดพ้นจากเงื้อมมือพญามัจจุราช

ตอนที่อาตมาคอหักนี้...รู้แล้วแหละว่าต้องตายแน่ สร้างเวรกรรมให้ถึงท่าน...ทุกข์นั้นถึงตัวเรา นี่คอหักแล้ว...ไปหักคอนกอาตมาดีใจมาก ยืนยันกับพญามัจจุราช เจ้ากรรมนายเวร คือท้าวเวสสุวรรณ เป็นเจ้ากรรมนายเวรของมนุษยชาติมนุษยชนในโลกมนุษย์นี้ทั้งนั้น พญามัจจุราชไม่เว้นใครเลย แม้พระสงฆ์เจ้าพระยา พระมหากษัตริย์...ไม่เว้นใคร ไม่มีกินสินบน ขนาดว่า

แม่ยายของยมบาลมาบอกกับท่านหัวหน้ายมราช บอกให้ช่วยแม่ยาย แม่ยายยมบาลฆ่าเป็ดฆ่าไก่...ฆ่าเป็นเข่งๆ ฆ่าขายๆ ระวังนะ ถึงมีลูกเขยเป็นยมบาลก็ช่วยไม่ได้

ความเป็นไปของชีวิตตามกฎแห่งกรรม

ใครมีลูกเขยเป็นยมบาลบ้างไหมนี่?...ไม่มีหรือ นึกว่ามีนะ เลยขึ้นศาล...ต้องขึ้นศาลเหมือนกัน ยมบาลก็บอกว่าจะช่วย ช่วยแม่ยายสักหน่อย จะช่วยแม่ยายให้พ้นโทษ...เข้าเรือนจำในที่สุด เป็ดไก่มันมาล้อ...มาเดินขบวน บอกช่วยไม่ได้หรอก ฆ่ามันๆ ฆ่ามันเป็นเข่งๆเลยนะ ยมบาลก็ช่วยไม่ได้ แม่ยายก็ต้องติดคุกต่อไป เข้าใจไหม? อุทธรณ์ ฎีกา...ไม่ได้ เป็ดกับไก่มาเดินขบวน ของเราก็เดินขบวนคอหักไปแล้ว ถลกหัวมัน มันก็ถลกหนังหัวเรา ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

ขอฝากท่านทั้งหลายด้วย ไม่ใช่เรื่องเหลวไหล ทนทุกข์ทรมานอย่างที่สุด *ที่เราไปทำทุกข์กับเขาไว้ เขาก็ต้องให้ทุกข์แก่เราแน่นอนที่สุด*

กรรมฐานแก้ทุกข์ เพิ่มบุญ

วันนี้จะอธิบายให้ฟัง *กรรมฐานแก้ทุกข์ได้... กรรมฐานแก้ทุกข์ได้ไหม?...ได้*

อะไรมาสร้างทุกข์? มาเที่ยวคุยกัน...สร้างทุกข์ ไม่ได้มาสร้างบุญเลย มาสร้างทุกข์ มาสร้างความสนุก กลับไปทุกข์ถนัด

เข้าใจคำนี้ไหม?... เปิดประตูก็ปึ้งปั้งๆ ดังมาถึงสุวรรณราชพลับพลาพระรามๆตื่นตระหนกตกใจ นึกว่าทศกัณฑ์ยกทัพมาสนามยุทธนา เหล่าผู้ปฏิบัติธรรมทั้งนั้น...มีเหตุผล ฟังแม่คุณฟังท่านจะได้อะไรเล่า...ถ้ามันวุ่นวาย มันจะไม่มีปัญญา

ผู้สงบจักพบซึ่งปัญญา

คนไหนที่สงบ...คนนั้นจะพบปัญญา ปัญญาอยู่ในตัวเอง ถ้าสงบ โยมกุญแจหาย...โมโหคนโน้นคนนี้จะหาไม่เจอ ถ้าโยมไปนั่งเงียบๆในห้องรับแขกหรือห้องพระ สวดมนต์ภาวนาหายใจยาวๆ จะนึกออกว่าลูกกุญแจอยู่ในเก๊ะ ลูกกุญแจอยู่ในรถเท่านี้เองทำไม่ได้เลย โมโหคนโน้นคนนี้ ยิ่งโมโหยิ่งหาไม่พบ

ที่เรามาที่นี่...เราต้องการมาหาบุญนะแม่คุณ แม่ทูนหัว แม่เนื้อทิพย์เนื้อทองขมองอิ่มของโยมที่บ้าน ไม่ได้ว่าอะไร...*คนเรารักกันดีกว่าเกลียดกัน เกลียดกันไม่ดีหรอก* รักกันยังมีหน้ามีตา ใครจะรักอย่ารักหมดตัว ใครจะเกลียดอย่าเกลียดหมดตัว มันจะเสียศักดิ์ศรีหน้าที่ของเรา ถ้าเกิดเกลียดทั้งหมดตัว ถ้าเกิดรักขึ้นมามองหน้ากันไม่สนิทที่จะไปรักเขาหมดตัว ถ้านึกจะเกลียดกันขึ้นมา ก็เกลียดกันไม่ลง มองหน้าไม่สนิท ถ้าฉะนั้นเอาคนละครึ่ง พระพุทธเจ้าสอนทั้งนั้น...แต่เราไม่เอากัน

ขอฝากญาติโยม เจริญพรนะโยมนะ เรามานั่งหาความสงบ สมาธิจึงเป็นร่มใหม่ภายใน เราย่อมร่มเย็นเป็นสุข ไม่ใช่จะมีทุกข์มา...อย่าเอาทุกข์มาแล้วก็สร้างทุกข์ต่อไป จะได้ผลประการใด เจริญกรรมฐานจะไม่ได้อะไรเกิดขึ้น จะได้บาปติดตัวท่านไปเอง อาตมาไม่เห็นด้วยกับท่านบางคน...มาท้าวความหลัง คุยไม่เป็นเรื่องไม่เป็นราว ไม่น่าจะสนใจ *ควรจะเอาปัจจุบันขณะนี้ อดีตที่ผ่านมาไม่ควรมารื้อฟื้น* อย่างอื่นไม่คิด ตำราที่ชัดเจนที่ชอบทำประโยชน์ให้เกิดกรรมฐาน อนาคตมันไม่แน่นอน อย่าจับมันแล้วตายจะผิดหวัง แล้วเสียใจตลอดชีวิต อันนี้เป็นเรื่องสำคัญ

การกระทำเป็นสิ่งกำหนดชะตากรรม

เรามานั่งเจริญกรรมฐานกายานุปัสสนา จะได้รู้ว่ากายจะยืน หรือจะเดิน จะนั่ง หรือจะนอน เหลียวซ้าย เหลียวขวา เหยียดขา มีสติกำหนด แปลว่า ชะตากรรม ขีดชะตากรรมของเราเลยไป *พรหมลิขิตมันขีดตัวเอง...ไม่ใช่คนอื่น การกระทำของเราเองเท่านั้นกำชะตากรรมไว้*

บางท่านก็ไม่เอา...บอกให้กำหนด บอกว่าไม่เอา ท่านจะไม่ได้อะไร เสียดาย เสียใจ เสียดายเวลาของท่านที่หมดไปแล้ว เรียกคืนไม่ได้แล้ว ไม่ได้อะไรติดตัวไป...ไม่เชื่ออาตมาด้วย

อาตมาบอกให้กำหนด...ก็ไม่กำหนด เสียใจกำหนด ดีใจกำหนดที่ลิ้นปี่ บางคนก็ไม่รู้ลิ้นปี่อยู่ตรงไหน ไปกำหนดที่สะดือบ้าง กำหนดเอาตรงโน้นบ้าง ตรงนี้บ้าง นี่เพราะเวลาพูดไม่ฟัง เวลาเทศน์ก็ไม่ฟัง เวลาบรรยายก็ไม่ฟัง เอาแต่ก็นั่งหลับตามัน จะไปรู้เรื่องอะไร จะได้ประโยชน์ จะได้ปัญญาอย่างไร

เวลาฟัง... ฟังให้มันจริง ตั้งใจฟัง สนใจฟัง จดหัวข้อเอาไว้ แล้วปฏิบัติทันทีอย่ารอรีประการใด มันก็เกิดปัญญาในการฟังถึงจะมีประโยชน์กับท่านมาก ไม่อย่างนั้นจะไม่มีประโยชน์กับท่านเลย

ระลึกเหตุการณ์ในชีวิตได้ด้วยการเจริญกรรมฐาน

การเจริญกรรมฐานทำให้ระลึกเหตุการณ์ในชีวิตได้ ทำให้เราเพิ่มสติปัญญา ให้รู้เหตุการณ์ในชีวิตที่ผ่านมา ๓ ปี ๕ ปี ว่าเหตุใดทำให้ชีวิตอับเฉา เหตุใดทำให้ชีวิตที่รุ่งโรจน์ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้...มันจะบอกเราได้

*ใครเป็นคนบอก?... ก็คือสติปัญญาของเราเอง*ที่เราสะสมไว้นั้น นั่นเป็นชะตาชีวิตที่ถูกต้องและแน่นอนที่สุด

เราจะได้*ระลึกชาติของชีวิตได้* ว่าเราทำกรรมอะไรไว้ เราไปให้ทุกข์กับใครเขาบ้างไหม ทุกข์นั้นจะมาถึงตัวเมื่อไร มันจะรู้ได้จากการเจริญกรรมฐานแน่นอน...ถ้าทำถูกวิธี ถ้าทำไม่ถูกวิธีจะไม่ได้เรื่องเลย จะเปลืองเวลาที่มา ๓ วัน ๑๐ วัน จะไม่ได้อะไรกลับไป ครั้นกลับไปบ้าน ก็เหมือนฝันว่าผ่านมาวัดอัมพวันเท่านั้น...เป็นความฝันเท่านั้นหรือ?...น่าเวทนายิ่งนัก

กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน : ตั้งสติกำหนดพิจารณากาย

กายานุปัสสนาสติปัฏฐานนี่ กายนี่..เอาสติตั้งไว้อยู่ที่กาย จะยืน หรือเดิน นั่ง นอน จะเหลียวซ้าย เหลียวขวา เหยียดขา

ตั้งสติไว้กับตัว ตั้งสติเป็นตัวกำหนด ตัวกำหนด แปลว่าตัวบทบาทของชีวิต

ถ้ากำหนดบทบาทดี ชีวิตกำหนดดี มีสติดี บทบาทชีวิตจะรุ่งเรือง ตัวกำหนดไม่ดี ตั้งสติไม่ได้ ขาดสัมปชัญญะ บทบาทของชีวิตจะอับเฉา ชีวิตจะอับจน จะทนไม่ไหว ในอนาคตจะมีแต่ภัย มีแต่กรรม ไม่มีโอกาสสร้างความดีให้แก่ลูก ความถูกให้แก่หลาน เป็นบทบาทที่ชัดเจนเท่านี้เอง เป็นตัวกำหนดชะตากรรมไม่ต้องไปหาหมอดู

เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน : ตั้งสติกำหนดพิจาณาเวทนา

เดี๋ยวนี้มากันหลายประเภท...ไปหาหมอดู เข้าเจ้าเข้าทรง ไปหาลัทธิต่างๆมามากมาย พระพุทธเจ้าสอนว่าถูกต้องและดี เขาไม่สนใจเลยนะ ไม่สนใจในหน้าที่การงาน โยมจะได้มรรคผลในชีวิตของตน ขอฝากญาติโยมไว้ ถ้ากำหนดจิตได้ หายใจยาวๆได้ โยมจะมีปัญญา เช่นเวทนา เป็นต้น

เวทนาก็มีทั้งสุข ทั้งทุกข์ มีทั้งบาปทั้งบุญอยู่ในตัวเอง ดีใจเสียใจ กายเป็นทุกข์ จิตเป็นทุกข์ ปวดเมื่อยทั่วสกลกาย เราตั้งสติไว้ กำหนดให้มันหายไป เป็นการฝึกเวทนาที่มันเกิดขึ้น ให้

มันได้ พอได้แล้วเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป แยกเวทนาไป อุปาทานก็ไม่ไปยึดไปถือในเวทนานั้นมันก็เกิดปัญญา การปวดเมื่อยก็หายไปได้ รูปนามขันธ์ ๕ ก็เป็นอารมณ์ เพราะฉะนั้น การปวดนี่เป็นการศึกษาแสวงหาความรู้ในการปวด ต้องการให้เรามีความอดทน มีสติปัญญาในการแก้ปัญหาไปในตัว เสียใจก็กำหนดที่ลิ้นปี่ คิดอะไรไม่ออกก็กำหนดที่ลิ้นปี่ หายใจยาวๆ คิดหนอๆ เท่านี้เอง เดี๋ยวก็คิดออก คิดออกแล้วเขียนลงไป ดำเนินงานชีวิตต่อไปโดยไม่ผิดพลาด...จะเกิดเป็นความคิดที่ดีขึ้น

จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน : ตั้งสติกำหนดพิจารณาจิต

ความคิดที่ดีนั้น มีหลัก ๓ ประการ

๑. คิดได้เร็ว

๒. คิดนั้นเป็นการถูกต้อง

๓. คิดนั้นมาใช้ได้

ในปัจจุบัน เรียกว่า *คิดดี ๓ ประการ ได้จากการกำหนดกรรมฐาน ว่า คิดหนอ คิดหนอ จะออกมา ๓ อย่าง คิดได้เร็วมาก มีสมาธิดีจะออกมาได้เร็ว เมื่อออกมาแล้ว ความคิดนั้นจะ–ถูกต้องทุกประการ แก้ปัญหาชีวิตได้ แก้กฎแห่งกรรมของตนได้*

คือ ความคิดนั้นถูกต้องแล้ว ความคิดนั้นมาใช้เป็นประโยชน์ได้แล้ว ไม่เสียหายประการใด จึงเรียกว่า คิดดีจากพระกรรมฐาน

บทความคิด คือบทที่คิดจากเวทนานั้น จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐานก็เป็นตามจิตที่เราคิดอ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้ กำหนดจิตมันออกไปไหน...กำหนดที่ลิ้นปี่ จิตมันจะไปที่ไหน ให้จิตมันอยู่ที่....เป็นไปไม่ได้ จะอยู่ที่ไม่ได้เลย แต่มันคิดอะไร เราเอาสติตามไปดู ไปกำหนดนั่นเอง ไม่ใช่มานั่งแล้วจิตมันจะอยู่ที่เดียวเป็นไปได้ยาก ต้องใช้เวลามาก ค่อยเป็นค่อยไป ถ้าโยมกำหนดบ่อยๆ มันจะเคยชิน มาฝึกแค่อดทน ต้องการให้จิตใจประเสริฐ ต้องการให้จิตใจสบาย มีปกติดีในตัวของเรา เรียกมนุษยชาติ เราก็เป็นมนุษยชน รักษาสมบัติของมนุษย์ได้อย่างดี สวรรค์ก็ใกล้เข้ามาถึง นิพพานก็ใกล้มาถึง รักษาสมบัติมนุษย์ไว้ไม่ได้ สวรรค์ก็ไกลออกไป นิพพานก็ไกลออกไป ไม่สามารถเข้าใกล้สวรรค์ได้ เพราะสมบัติมนุษย์ไม่มีกับเราเลย การเป็นผู้มีสมบัติมนุษย์ก็หมดไป ชีวิตแจ่มใสก็หายไป...ไม่มีโอกาสอีกต่อไป

ถ้าเราคิดถูกต้องทำนองคลองธรรม สามีภรรยาจะอยู่ด้วยกันร่มเย็นเป็นสุข จะไม่มีความทุกข์ จะไม่ระหองระแหง ไม่มีทะเลาะวิวาทกันแน่นอนออกมาเด่นชัด ถ้าไม่ตรงเป้า...ท่านก็จะ

ทะเลาะกันตลอดไป ความคิดเห็นไม่ตรงกัน ความเป็นอยู่ชีวิตก็ไม่ตรงกัน ไหนเลยท่านจะมีความสุขในครอบครัว มีลูกมาก็เอาดีไม่ได้ เถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกฟาก แม่ไม่รู้นโยบายอะไร ไม่มีจิตวิทยาอะไร ที่จะทำให้ลูกเป็นคนดีได้ เรามีปัญญาสร้างความดีให้กับลูกความถูกให้กับหลาน จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน ข้อที่ ๓ จิตดี...ลูกดีหมด ถ้าจิตเราไม่ดี....ลูกจะดีไม่ได้

อาตมาไม่โทษเด็กรุ่นใหม่ สมัยนี้แม่ไม่ดีแท้ๆ พ่อก็ไม่เอาเหนือแม่ก็ไม่เอาใต้ เลยลูกเอาดีไม่ได้ แน่นอนที่สุด...เด็กเขาอยากสวย อยากดี อยากมีปัญญาด้วยกันทุกคน แต่ไม่มีใครบอกแนะแนวทาง เราเป็นแม่ก็ต้องแนะนำลูกด้วย ต้องกันลูกไว้ให้ลูกดีมีปัญญาไว้ให้ได้เป็นแม่ที่ดีต่อไป...เป็นแม่แบบแม่แผน

ธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน : ตั้งสติกำหนดพิจารณาธรรม

ธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ธรรมเป็นกุศล เป็นอกุศล... ชีวิตนี้ก็จะป่นปี้เป็นอกุศลกรรม มีแต่บาปกรรมตลอดรายการ เราจะได้รู้...รู้ที่ ลิ้นปี่ว่า เรารู้จริงไหม? ที่เราทำถูกต้องไหม? เป็นกุศลหรืออกุศล? มันจะบอกเราเป็นคอมพิวเตอร์ออกมา

เรามาเจริญกรรมฐาน ต้องการจะมาสะสมหน่วยกิตให้มีสติไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์อยู่ในจิตใจของเรา เป็นการสะสมทีละหยดๆลงไป ตอบปัญหาอย่าให้ตุ่มมันรั่ว อย่าให้กระบอกน้ำตาลมันรั่ว ถ้าไม่รั่วแล้วมันก็เต็มเข้าวันหนึ่ง สะสมทุกวันๆ รับรองมีทุกข์มันจะออกมาแก้ให้ ไม่ใช่มานั่งแล้วจะให้เกิดปัญญาเดี๋ยวนี้คงไม่ได้ เป็นการสะสมไว้ก่อน เมื่อสะสมมากๆแล้วมันก็จะม่าช่วยแก้ปัญหาให้เราได้

นี้เป็นเรื่องสำคัญ แต่ผู้ปฏิบัติไม่ได้สนใจที่อาตมาพูด จะยืนหนอ ๕ ครั้งนี่ก็ยังทำกันไม่ได้ ตั้งสติไว้ที่ศีรษะ ตามจิตยืนจรดปลายเท้า ยืนตั้งกำหนดตามจิตให้อยู่ด้วยกัน *ถ้าสติกับจิตมาอยู่ด้วยกันได้เมื่อไร...โยมจะเกิดปัญญาเมื่อนั้น* จะแก้ปัญหาได้*ทันที* จิตกับสติมันคนละล็อค มันไม่ได้รวมกันได้เลย

ถ้ามีสติกำหนดตลอดเวลา ท่านจะมีปัญญาตลอดกาล แก้ปัญหาได้ทุกชนิดที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า สามารถแก้ปัญหาได้ทันที จะรู้ได้ว่าเป็นบุญหรือเป็นบาป เราให้ทุกข์ใครบ้างไหม? ทุกข์นั้นจะถึงตัวเราหรือเปล่า? เมื่อไร? เวลาใด? โอกาสใดเล่า? นี่อย่างนี้เป็นต้น ต้องกำหนดอย่างนี้ บางทีเขาก็ไม่กำหนด แล้วจะได้อะไรเกิดขึ้น?...มันก็ไม่ได้อะไร

เจริญกรรมฐานแก้กฎแห่งกรรม

อาตมาให้ทุกข์คนโน้น ให้ทุกข์คนนี้ตลอด อาตมาประสบมาหมดแล้ว มาเจริญกรรมฐานจึงรู้กรรมขึ้นมา เมื่อรถจะชนเรา ๑๔ ต.ค. ๒๕๒๑ เวลาเที่ยงสี่สิบห้า เป็นความจริงทุกประการ ให้ทุกข์กระต่าย ทุกข์นั้นก็ถึงตัวเรา โดนน้ำร้อนลวก โดนไฟลวกตลอดรายการ รถคว่ำตั้ง ๕-๖ ครั้ง ถีบคนแก่ตกลำคลองลงไปอยู่ในป่าพงป่าอะไรโน้น...วัดศรัทธาภิรมย์ ต้องไปตกเหวที่โน้น...แม่สอด ให้ทุกข์กับคนแก่ทุกข์ก็มาถึงตัวเรา เคยไปฟาดหัวเขา เราไปตกเหว ผ้าไม่มีจะนุ่ง จะยังเหลือก็สบงตัวเดียว ขึ้นมาก็โดนฟาดหัว เขาว่าเป็นบ้า ให้ทุกข์กับเขา...ทุกข์นั้นมาถึงเราแน่ ไม่มีผิดหวังแต่ประการใด ขอฝากพี่น้องไว้ว่า...การเจริญกรรมฐานแก้กฎแห่งกรรมอันนี้ได้ เราก็แก้มาแล้วทุกอย่าง ฟ้าก็ผ่าแล้ว...

ขอฝากเจริญพรญาติพี่น้องทุกคน จะเป็นพ่อแม่ก็ดี จะเป็นปู่กับย่า ตากับยาย สามีภรรยาก็ตาม อย่าลักสตางค์กันต้องบอกกันก่อน ขนาดนี้คิดว่าสตางค์ยายคิดว่าไม่บาปๆ...ระวังนะ สตางค์แม่ก็ตาม สตางค์พ่อก็ตาม สอนลูกหลานเวลาจะเอาไปให้ขออนุญาต...ต้องขอก่อน ถ้าไม่ให้อย่าเอาไป เป็นบาป...บาปมากกว่าไปลักสตางค์คนอื่น ของพ่อของแม่ พ่อแม่ไม่หวงลูกก็จริง

แต่ไม่ได้รับอนุญาตจึงบาป...โดนมาแล้วยายบอก ไม่มีใครเอาไปรับซะนะหลาน ยายไม่ว่าอะไร ลักเอาไปนึกว่าของยายไม่มีทางบาป ยายก็เค้นใหญ่ บอกว่า นี่หลาน...รับซะนะว่าเจ้าเอาไป ขืนลักต่อไปนิสัยเลว ไม่ช้าเธอก็ไปลักคนอื่นได้ อย่าโกหก ยายเกลียดมาก อาตมาก็ติดนิสัยยายมา หนึ่งโกหกกับขโมย สองอย่างเกลียดเข้ากระดูกดำ โกหกเราได้ไม่ช้าก็โกหกคนอื่น ขึ้นห้วยลงเขากับคนอื่น เขาลักสตางค์เราได้...ก็ไปลักคนอื่นได้ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ไม่มีใครที่จะเลื่อนวันเวลาได้ และไม่สามารถเปลี่ยนวันเวลา เปลี่ยนกฎแห่งกรรมจากการกระทำของตนได้ นอกเหนือจากทำความดีเข้าไปแก้ ปรับร้ายให้กลายดีเท่านั้น

กรรมสนอง

ขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วย วันนี้ก็จะแสดงถึงเรื่องให้ทุกข์แก่ท่าน...เรื่องง่ายๆที่สุด ว่ามันมีผลงานอย่างไรบ้าง แต่ถ้าท่านทำกรรมฐาน ท่านจะรู้ว่าให้ทุกข์อย่างไร? ทุกข์นั้นมันเดือดร้อนแค่ไหน? ทุกข์นั้นมันหนักเท่าไร? กี่เปอร์เซ็นต์ กี่กิโล? ที่เราทำกับเขาไว้ เขาต้องทำกับเราเหมือนอย่างที่เราทำกับเขาแน่นอน นี่อาตมาโดนมาแล้ว

คนแก่เมา...อาตมาอยู่โรงเรียนมัธยมสาม โตแล้ว ถีบแกลงน้ำไปเลย แกก็ลงไปอยู่ที่ป่าหญ้าป่าพงที่เหนือวัดใหม่ หนึ่งคืนกับอีกหนึ่งวันแกถึงจะขึ้นได้ เวลาต่อมา...เราก็ยังไม่รู้ว่ามันทุกข์แค่ไหน? เขาต้องไปนอนครางอยู่ที่ริมน้ำในกอพง ใกล้กอไผ่ที่เหนือวัดใหม่ศรัทธาราช เดี๋ยวนี้เรียกวัดศรัทธาภิรมณ์ ในเวลาต่อมาอาตมาก็ไปรถคว่ำ...รถลงเหวที่แม่สอด เป็นเวลา ๔๐ ปีให้หลังมา แล้วไปอยู่ในเหวคืนกับวัน กว่าจะไต่กิ่งไม้ขึ้นมาได้ จีวรขาดหมดเลย เหลือแต่สบงตัวเดียว พอขึ้นมาเจอกับพวกหาหน่อไม้เขาก็พากันหาว่าเราบ้า เวรกรรมตามสนองแค่ไหน? อย่างไร? ท่านทั้งหลายอย่าทำ ทำกรรมฐานถึงจะรู้ แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรให้มันหมดไปในชาตินี้ อย่าไปสร้างเวรสร้างกรรมให้มันเกิดในชาติหน้าแต่ประการใด

กรรมฐานช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้

ขอฝากท่านทั้งหลายไว้ในวันนี้ *กรรมฐานแก้กรรมได้ บางคนป่วยเป็นโรคมะเร็ง เป็นอะไร กำหนดไม่หาย จะหลับตาอย่างเดียว กำหนดลงไป กำหนดลงไป โรคนี้ที่เป็นอยู่ ปวดอยู่ เดี๋ยวเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป จิตไม่พะวงในเรื่องนี้ มันก็หายได้*

อย่างคนเจ๊กมาเลย์ คนจีนมาเลย์ ปวดแข้งปวดขา เหยียดไม่ออก งอไม่ได้ กำหนดอย่างเดียว เพราะพูดไทยไม่ได้ ปวดหนอๆ ๗ วัน ๗ คืน...หายเลย หายทันที แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร ก็ระลึกชาติของตัวเองได้ว่า เมื่อเป็นเด็กรุ่นสาว ไปแทงหมู ฆ่าหมู เอามีดไปเจาะคอหมูด้านหน้า...หนองกิน ตัวเองเป็นไข้ดังกล่าว บัดนี้หายแล้ว ขอฝากไว้อย่างไม่นับประสาอะไรแต่ตัวเอง แต่เรามีพระคุณกับแม่ แม่มีพระคุณกับเรา ฟังเจริญกรรมฐานให้แม่หายจากโรคมะเร็งยังได้

มีตัวอย่างอยู่ที่วัดนี้ แต่คนเราที่มานี้ไม่ใช่แบบค้าขาย จะแลกเปลี่ยนกัน ต้องมีศรัทธาในตัวเอง ถ้าไม่มีศรัทธาในตัวเอง ไม่มีทางมานั่งหรอก บางคนมีโรคร้ายในตัวเอง นั่งเจริญกรรมฐานไปก็อยู่ได้ตั้ง ๘-๙ ปี ถ้าจะตายจากโลกไป ก็ไม่ได้ตายในโรคมะเร็งนั้น สุพรรณบุรี ลูกสาวอยู่ ม.๑ เป็นเด็กหญิง แม่เป็นโรคมะเร็ง นั่งกรรมฐานด้วยศรัทธาอันแรงกล้า อีก ๗ วันหลังจากโรงเรียนสงวนหญิงสุพรรณบุรี แม่เป็นครู บัดนี้หายแล้ว เดี๋ยวนี้เธอก็อยู่ ม.๕-๖ แล้ว พูดอย่างนี้โยมก็ไม่เข้าใจ อาตมานั่งกรรมฐานเพียงแต่ว่ามาแลกเปลี่ยน เมื่อซื้อของกลางตลาด ไม่มีผลเลย บางคนพ่อเป็นแพทย์ แม่เป็นแพทย์ มีลูกออกมาเป็นง่อย ท่านทั้งหลายเอ๋ย!...เวรกรรมตามสนองอย่างนี้

อาตมามีพี่น้อง ๑๑ คน อาตมาเป็นคนที่ ๖ แต่เดี๋ยวนี้กลายเป็นคนที่ ๑...ตายหมด ไม่มีเหลือ เหลือแม่อยู่คนเดียว อยู่ศิริราช...วันนี้กลับ อายุ ๙๗ หมอให้ผ่าเอานิ่วออก เมื่อ ๖ ปี ตอนอายุ ๙๑ ผ่าเอานิ่วออก ๓ ก้อน โยมสติดี จำความได้หมด เดินได้คล่องแคล่ว อายุ ๙๖ แล้วนะ วันนี้จะกลับบ้านแล้ว ให้หมวยไปรับ คนจะมาส่งก็เยอะ แล้วโรงพยาบาลศิริราชก็ไม่คิดเงินแม้แต่ตังค์เดียว ถึง ๒ ครั้งแล้ว...ไม่คิดเงิน บอกว่าเป็นโยมแม่ของหลวงพ่อวัดอัมพวัน ทำประโยชน์แก่ประเทศชาติ คณะแพทย์พยาบาลบอกไม่ต้องคิดแม้แต่ตังค์เดียว เราก็รู้ล่วงหน้าแล้วว่าเทวดาบอกให้เอาไปเข้ามูลนิธิฯ สองแสน เอาของไปแจกพวกพยาบาลที่อุปการะแม่เรามา ศาสตราจารย์แพทย์กำจัดบอกว่าหลวงพ่อไม่ต้องห่วง...ผมดูแลแทน หลวงพ่อมีบุญคุณกับผมมาก ผมเป็นนายแพทย์

เดี๋ยวนี้โยมอายุ ๙๗ ตอนผ่า ๙๑ ผ่ามาแล้ว ๖ ปี อักเสบนิดหน่อยเท่านั้น ตอนนี้จะกลับ เราก็ทำบุญมูลนิธิให้โรงพยาบาลไป ๒ ครั้ง แล้วครั้งก่อนๆก็ทำมาตลอด เขามองเห็นความดีอย่างนี้ ก็เลยไม่คิดเงินแม้ตังค์เดียว ค่าหยูกค่ายาอะไรก็ไม่คิด ค่าห้องก็ไม่คิด....ตึก ๘๔ ปี ห้องพิเศษ

นี่แหละผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ความดีนี้มันแจ่มชัด คือเราช่วยเขาให้มีความสุข เราก็ได้รับความสุขเสมอหน้าเสมอตา เราช่วยให้เขาเป็นทุกข์ เราก็ได้รับความทุกข์ติดตัวมา ดังกล่าวแล้ว

ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว

วันนี้จะขอชี้แจงให้โยมฟังว่า *ให้ทุกข์แก่ท่าน...ทุกข์นั้นถึงตัว* ได้ง่ายๆ แต่การเจริญกรรมฐานนั้น จะทำให้รู้ของจริงว่าเราให้ทุกข์ใครเขาบ้าง? เคยไปด่าใครบ้าง? เคยไปอิจฉาใครบ้างไหม? แล้วมันจะกลับย้อนมาหาเราอย่างไร?

เหมือนเราอิจฉาเขา เหมือนเราเป่าผงขึ้นไป ลมมันพัด ...พัดแรงมาทางเรา เป่าไปยังไงมันก็ต้องมาโดนเรา เพราะลมมันพัดมาทางนี้ชัดเจนมาก ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว... อย่างนี้อาตมาโดนมาหมดแล้ว ถ้าไม่เจริญกรรมฐานก็คงไม่รอด...ชีวิตนี้ได้กำไรมาตั้ง ๑๙ ปี ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๑ ๑๙ ปี ยังไม่ประมาทแต่ประการใด คิดว่าเราจะตายวันนี้หรือพรุ่งนี้ก็ยังไม่ทราบ แต่คิดว่าตายก็ไม่เสียอกเสียใจ ไม่คิดอะไรแล้ว เพราะว่าทำประโยชน์ไว้เยอะต่อประเทศชาติ และต่อพระศาสนา ต่อพระมหากษัตริย์

ถวายในหลวงไปเจ็ดล้านห้า ถวายแด่พระมหากษัตริย์ ถวายรถจิ๊ปแด่พระเทพฯ เงินส่งเรียนหนังสืออีกสามแสน ตชด.ทั้งหมดเราก็ทำประโยชน์มากมาย ขอฝากญาติโยมไว้

จะอธิบายถึงเหตุผลข้อเท็จจริง ในเรื่องคำภาษาไทยง่ายๆ หลังจากกรรมฐานนี้ พระกรรมฐานแก้กรรมได้ถูกต้อง ถ้าเราทำไม่ได้...มันก็ช่วยไม่ได้

ท่านทั้งหลาย!...เวรกรรมตามสนองเราด้วยกันทุกคน เงาบุญเงาบาปก็ตามเรามา เราควรจะแผ่เมตตาให้เงาบาปออกไป เงาบุญเข้ามาแทนที่ สร้างความดีให้แก่ตัวเองเถิดประเสริฐที่สุด

ขอให้ท่านทั้งหลายโปรดรับฟังสักนิดหนึ่ง เรื่องทุกข์นี้เป็นอย่างไรสำหรับชาวโลกในทางธรรม ในทางโลก ประกอบกรรมให้ง่ายๆขึ้น เป็นการชี้แจงแสดงต่อไป ขอให้ท่านโปรดตั้งใจฟังสักเล็กน้อย เพราะวันนี้เป็นวันสิ้นเดือน ฟังข้อคิดบ้างตามสมควรแก่อัตภาพต่อไป ณ กาลบัดนี้ ขอเจริญพรเจริญสุขโดยทั่วกัน

อำนาจแห่งกรรม

บัดนี้ก็จะแสดงตามศัพท์ภาษาบาลีในพระไตรปิฎก ซึ่งแปลตามว่า ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นจะถึงตัวอย่างไร?

จากเรื่องนี้ท่านจะได้ทราบถึงเรื่องอำนาจกรรม ว่าเป็นสิ่งให้ผลแน่นอนเพียงไร ท่านเจริญกรรมฐาน...จะได้ผล แม้แต่พระอรหันต์ก็ยังหนีกรรมไม่พ้น เรื่องนี้เช่นเดียวกัน ท่านจะได้ทราบว่า การที่มีจิตคิดร้ายให้ทุกข์แก่ผู้อื่น ผลสุดท้ายตนเองนั่นแหละจะได้รับทุกข์และคติธรรมอื่นๆอีกหลายอย่าง ล้วนแต่น่ารู้ทั้งสิ้น

เมื่อท่านได้ฟังเทศน์หรือฟังธรรมแล้วจะทำให้ได้คิด และจากนั้นก็จะได้ไม่ทำกรรมชั่ว เพราะกลัวว่ากรรมจะตามมาสนองแน่นอนที่สุด พร้อมทั้งจะได้ระมัดระวังไม่กล้าทำให้ผู้อื่นได้รับทุกข์ทรมานอย่างที่อาตมาได้กระทำมาแล้วนั้น เพราะเกรงว่าทุกข์นั้นจะมาถึงตัว จึงหวังว่าพระธรรมคำสอน นี้คงจะเกิดประโยชน์แก่ผู้ฟังบ้างตามสมควรแก่อัตภาพในวันพระนี้ ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นจะถึงตัว อย่างที่อาตมาได้ประสบทุกข์อย่างน่าทรมานที่สุดนี่แหละ...ให้ทุกข์แก่ท่านทั้งนั้น

ขอนำท่านไปให้รู้จักอนุสาวรีย์ของพระสงฆ์ ๒ องค์ ที่ประดิษฐานอยู่หน้าพระประธานในพระอุโบสถ ซึ่งมีลักษณะนั่งพนมมือแสดงคารวะต่อพระพุทธรูป บางแห่งก็สร้างเป็นพระยืนพนมมือ องค์ที่อยู่ทางขวาคือ พระสารีบุตร...ผู้เลิศทางปัญญา องค์ทางซ้ายคือ พระโมคคัลลานะ...ผู้เลิศทางปัญญา

แม้พระอรหันต์ก็หนีไม่พ้นอำนาจแห่งกรรม

พระโมคคัลลานะนี้ ท่านมีตำแหน่งสูงเป็นถึงพระสาวกเบื้องซ้ายของพระพุทธเจ้า เลิศด้วยฤทธิ์ยิ่งกว่าพระสาวกทั้งปวงในพระพุทธศาสนา เพราะท่านทำหน้าที่เป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับเทวดา ระหว่างสัตว์นรกกับมนุษย์ และระหว่างเทวดากับสัตว์นรก ต่างรู้ความเป็นไปของกันและกัน จึงทำให้ประชาชนสำนึกตัว เลิกทำชั่ว พากันบำเพ็ญกุศลกันมากขึ้น เพราะเหตุนี้ประชาชนจึงเกิดศรัทธาในท่าน ต่างก็ถวายสักการะแก่ท่านอย่างมากมาย ซึ่งเป็นผลทำให้พระพุทธศาสนาเจริญขึ้นเป็นลำดับ

ด้วยเหตุนี้เอง แรงริษยาจึงเกิดขึ้นแก่เดียรถีย์ทั้งหลาย ต่างคิดจะกำจัดท่านเสีย โดยเข้าใจว่า ถ้าไม่มีท่านแล้ว พระพุทธศาสนาจะต้องร่วงโรยแล้วดับสูญไปในที่สุด และฝ่ายตนก็จะรุ่งโรจน์อย่างไม่มีปัญหา จึงวางแผนจ้างโจรให้ดักฆ่าท่าน

เมื่อทราบว่าพวกโจรมาล้อมกุฏิท่านอยู่ ท่านจึงเหาะหนีไป พวกโจรก็ยังไม่ละความพยายาม พากันมาดักฆ่าท่านทุกวัน ท่านก็เหาะหนีไปได้อีกเพราะท่านมีฤทธิ์มาก

ดังกล่าวมาแล้ว ถึงมีฤทธิ์ก็ช่วยไม่ได้ มีฟ้าเหนือฟ้า อะไรเหนือกฎแห่งกรรมก็จะเป็นไปไม่ได้ ถึงมีฤทธิ์อย่างไรก็พ้นกรรม

ไม่ได้ที่ฆ่าเขา แต่พอถึงครั้งที่ ๓ พวกโจรมาคอยดักฆ่าท่านอีก ตอนนี้ท่านไม่คิดหนีเพราะรู้เวรกรรมแล้ว เพราะท่านได้พิจารณาถึงกรรมที่ท่านทำแต่ปางหลัง กรรมนั้นบันดาลให้ท่านไม่คิดหนี ผลสุดท้ายท่านจึงถูกโจรพากันรุมทุบจนกระดูกแตกละเอียด แล้วโยนไว้ในพุ่มไม้ โดยคิดว่าท่านตายแล้ว ต่อมาท่านก็ประสานกระดูกด้วยอำนาจฌานสมาบัติ จนสามารถไปเข้าเฝ้ากราบทูลลาพระพุทธเจ้าเข้าสู่นิพพานได้

ข่าวการฆาตกรรมรายใหญ่นี้แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว พระเจ้าอชาตศัตรูทรงสลดพระทัยมาก รับสั่งให้เจ้าหน้าที่สืบจับจนกระทั่งได้ตัวผู้ร้ายหมดทุกคน ซึ่งเป็นโจรขี้เหล้าในเมืองนั้นเอง เพราะเมื่อเสร็จจากการสังหารพระโมคคัลลานะแล้ว ต่างก็พากันไปฉลองความสำเร็จ เลี้ยงเหล้าเมายากันเป็นการใหญ่ ซึ่งธรรมดาก็มีอยู่ว่า พอเหล้าเข้าปากแล้ว ท่านว่าความยากหายไป คือทำอะไรได้ง่ายๆ ไม่คำนึงถึงว่าจะดีหรือร้ายประการใด เมื่อจับพวกโจรได้หมด พร้อมกับตัวการผู้ว่าจ้าง คือพวกเดียรถีย์ จึงรับสั่งให้ประหารชีวิตทันที ด้วยวิธีขุดหลุมฝังลึกลงไปแค่คอ เอาฟางข้าวสุม แล้วจุดไฟเผา ไถด้วยคราดเหล็ก อันเป็นภาพที่น่าสยดสยองยิ่งนัก

ภิกษุทั้งหลายต่างพากันปรารถถึงพระโมคคัลลานะว่า ท่านไม่น่าจะมานิพพานด้วยวิธีนี้เลย เพราะท่านเป็นถึงอัครสาวกเบื้องซ้าย มีฤทธิ์เดชานุภาพอันเกรียงไกร พระบรมศาสดาเสด็จมาตรัสถามว่า พวกเธอสนทนาเรื่องอะไรกัน เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลให้ทรงทราบแล้ว ตรัสว่า *โมคคัลลานะ แม้ในชาตินี้จะนิพพานชนิดที่มิสมควรก็จริงอยู่ แต่ก็สมควรแก่กรรมที่เธอทำไว้แต่ชาติก่อน*

เมื่อภิกษุทั้งหลายแจ้งความประสงค์ จะทราบเรื่องราวของท่านแต่หนหลัง พระองค์จึงทรงเล่าว่า...

ครั้งอดีตกาล มีชายหนุ่มคนหนึ่ง เป็นชาวเมืองพาราณสีได้ปฏิบัติมารดาเป็นอย่างดี ต่อมาท่านทั้งสองแจ้งความประสงค์จะให้เขาแต่งงานเสีย จะได้แบ่งเบาภาระต่างๆภายในครอบครัว แต่เขาปฏิเสธเรื่อยมาหลายครั้ง ครั้นต่อมาเขาทนรบเร้าต่อท่านทั้งสองไม่ได้จึงยอมแต่งงาน ตอนแรกๆความเป็นอยู่ครอบครัวนี้ก็ปกติดีอยู่ แต่ต่อมาความเดือดร้อนยุ่งยากก็เกิดขึ้น โดยที่หญิงสะใภ้ไม่พอใจพ่อผัวแม่ผัว ก็คอยยุยงหาความแตกให้ท่านทั้งสองตลอดเวลา จนกระทั่งสามีเคลิบเคลิ้มหลงใหลไปตามคำของนาง

วันหนึ่งเขาจึงออกอุบายให้บิดามารดาขึ้นเกวียน แกล้งว่าจะพาไปเยี่ยมญาติ มาถึงที่เปลี่ยวแห่งหนึ่งก็แกล้งเสแพทุบายลงจากเกวียน แล้วก็ทำทีเข้าไปในป่า ปลอมตัวมาเป็นโจรออกมาทุบบิดามารดาของตนซึ่งอยู่ในวัยชรา จนถึงแก่ความตาย เขาทำกรรมหนักเช่นนี้ จึงต้องไปตกนรกหมกไหม้หลายแสนปี เศษกรรมที่ยังเหลือทำให้ต้องถูกเขาทุบตีตายถึงร้อยชาติ เพราะฉะนั้นพระโมคคัลลานะได้มรณกรรมเช่นนี้ ก็ได้มรณะที่เหมาะแก่กรรมของตนที่ทำไว้เมื่อชาติปางก่อน ส่วนพวกเดียรถีย์กับโจรเหล่านั้นได้ประทุษร้ายต่อบุตรของเรา ผู้ไม่ประทุษร้ายใคร ก็ได้มรณะนี้เหมาะแก่กรรมของเขา

บุคคลผู้ประทุษร้ายย่อมถึงความพินาศฉิบหาย

บุคคลผู้ประทุษร้ายต่อบุคคลที่ไม่ประทุษร้าย ย่อมถึงความพินาศฉิบหายด้วยเหตุอย่างหนึ่งใน ๑๐ อย่าง ดังนี้

๑. ได้รับทุกขเวทนาและโรคภัยไข้เจ็บ

๓. ทรัพย์สมบัติพินาศย่อยยับ

๒. ถูกตัดอวัยวะ มีมือ เป็นต้น

๔. เจ็บไข้ได้ป่วยอย่างหนัก
๕. เป็นบ้าเสียสติ
๖. พระมหาราชาทรงลงโทษ ที่มีการถอดยศและลดตำแหน่ง
๗. จะถูกกล่าวใส่ความอย่างร้ายแรง
๘. วงศ์ญาติที่พึ่งพาอาศัยได้จะย่อยยับ
๙. โภคทรัพย์จะเสียหาย เช่นสัตว์เลี้ยงจะล้มตาย
๑๐. จะถูกไฟไหม้บ้าน

อนึ่ง เมื่อผู้มีปัญญาทรามจำพวกนี้ตายแล้ว ย่อมสู่นรกโดยแท้ คือเรื่องให้ทุกข์แก่ท่าน...ทุกข์นั้นจะถึงตัว

ความริษยาทำให้โลกพินาศ

อุทาหรณ์ของการให้ทุกข์แก่คนอื่น เรื่องที่แสดงมาทั้งหมดมีคติเรื่องสอนใจหลายประการ เริ่มด้วยท่านชี้โทษของความริษยาที่พวกเดียรถีย์ทั้งหลายเห็นว่า พระโมคคัลลานเถระเป็นกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนา มีลาภสักการะมากมาย และทำให้พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง ซึ่งในขณะเดียวกันฝ่ายของตนนั้นอับเฉาต่ำต้อย ดุจหิ่งห้อยเปล่งแสงในเวลากลางวัน

ฉะนั้นแรงริษยาจึงเกิดขึ้นอย่างรุนแรง ถึงกับจ้างโจรมาลอบฆ่าพระโมคคัลลานะเสีย ผลลัพธ์ก็คือ...ความพินาศ สมกับพระธรรมภาษิตว่า *ความริษยายังโลกให้พินาศ*

พรหมวิหารธรรม...ยาแก้ความริษยา

ในทางพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าสอนให้มีมุทิตาจิตต่อกัน มีเมตตา มีมุทิตาจิต คือพลอยยินดีอนุโมทนาเมื่อผู้อื่นได้ดี มีความเจริญ จงคิดว่าเพราะบุญของเขา หรือเพราะความสามารถของเขา เขาจึงมีความเจริญรุ่งเรืองเช่นกัน เมื่ออยากจะได้ดีอย่างเขา เราต้องพยายามปรับปรุงตนเอง หมั่นแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆโดยยึดเขาเป็นแบบอย่าง ด้วยวิธีนี้จิตใจของเราจะสบายและเปี่ยมไปด้วยมุทิตาจิต โลกก็จะถึงสันติสุข ปราศจากริษยาอาฆาตซึ่งกันและกันได้ เพราะเมตตาค้ำจุนโลก

เพราะฉะนั้น ท่านที่มีจิตริษยา ไม่อยากให้ใครได้ดี ลองหันมาบำเพ็ญพรหมวิหารธรรม เจริญกรรมฐาน โดยเฉพาะถ้ามีเมตตาและมุทิตาจิตอยู่บ้าง ก็จะทำให้ท่านได้รับความสุขอย่างประหลาด...น่าอนุโมทนา

อีกตอนหนึ่ง กล่าวถึงโจรที่รับจ้างฆ่าพระโมคคัลลานะ พวกเหล่านี้จิตต่ำทรามมาก เห็นแก่สินจ้างเพียงเล็กน้อย กล้าฆ่าพระฆ่าเจ้าได้ เข้าตำราว่า ฆ่าช้างเอางา ที่จริงฆ่าช้างเอางานั้นยังดี...ยังได้ราคาแพง แต่นี่มาฆ่าพระทั้งองค์ และก็ไม่ใช่พระธรรมดา เป็นถึงพระอัครสาวกเบื้องซ้าย ซึ่งนับว่าสำคัญอย่างยิ่งในพระพุทธศาสนา เพียงเพื่อหวังเงินค่าจ้าง แล้วพากันไปกินเหล้า พอเมาเข้าไปแล้วก็อวดศักดา ต่างก็แสดงตนว่าเป็นผู้ลงมือฆ่า ชิงดีชิงเด่นกัน สุดท้ายก็เข้าหลัก 'ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว'

กรรมสนองผู้ทำลายพระพุทธศาสนา

เมื่อพูดถึงตรงนี้ ก็ทำให้นึกถึงผู้ร้ายทำลายพระพุทธรูปที่ระบาดอยู่ในปัจจุบัน ด้วยความเศร้าใจและสงสาร ที่เศร้าใจก็เพราะคำนึงว่า ทำไมหนอ...คนเหล่านี้หมดทางหากินแล้วหรือ? จึงมานิยมสิ่งที่เป็นบาปกรรมอย่างร้ายแรงได้ ทั้งๆที่เมืองไทยได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธศาสนา มีผู้นับถือศาสนาพุทธมากเป็นอันดับหนึ่งและเจริญรุ่งเรืองกว่าทุกๆประเทศ ที่เขานับถือศาสนาพุทธด้วยกัน แต่น่าคิดว่า ทำไมหนอ...โจรทำลายพระพุทธรูป จึงมี

มากเช่นนี้เป็นเรื่องที่เศร้าใจ ท่านทั้งหลายเอ๋ย! ไอ้โจรคนไหนลักพระศิลาของเราไปจากสุโขทัย แล้วขายให้ฝรั่งไป อาตมาวางแผนมา ๓ ปี ก็ได้คืนมาแล้ว...พระศิลานี่แหละ

ท่านทั้งหลายเอ๋ย! มีแต่ความทุกข์ ความยากลำบากหนอ อย่าไปหากินแบบนี้เลย อาตมาเศร้าใจอย่างมากจึงแผ่เมตตาถึงเทพเจ้าทั้งหลาย ให้เอาพระศิลาคืนมา บริษัท C.P. ช่วย ๕ ล้าน เอาไปไถ่ถอนคืนมา ท่านสาธุชนทั้งหลาย...ไม่ควรจะทำเลย

อุทธาหรณ์สอนใจ

ส่วนที่น่าสงสารก็คือ นอกจากน่าสงสารเจ้าของและผู้ดูแลรักษาพระ ที่ต้องทนเศร้าเสียใจเพราะสูญเสียสิ่งมีค่าสูงสุดไปแล้ว ยังน่าสงสารผู้ร้ายเหล่านั้นที่จะถูกผลกรรมตามสนอง...ขอแจ้งข่าวว่าคนที่ลักพระไปนั้นตายหมดแล้ว...รถคว่ำตายหมด ให้ได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัส เพราะมีอุทาหรณ์ประจักษ์มาแล้วมากมาย ผู้รับซื้อจากผู้ร้าย ก็เข้าทำนองรับซื้อของโจร ก็ต้องได้รับเคราะห์กรรมเช่นเดียวกัน เพราะเป็นอาชีพที่ไม่สุจริต

อีกตอนหนึ่งที่เป็นคติสอนใจ ก็คือ...หลงเมียลืมแม่ คือชายผู้นั้นถูกเมียยุยงใส่ความพ่อผัวแม่ผัวที่ตาบอด ด้วยความเกลียดชังจนผัวเคลิ้มหลงเชื่อตาม เลยหาอุบายฆ่าพ่อฆ่าแม่ของตัวเองตาย กลายเป็นคนเนรคุณ มีโทษหนัก เป็นอนันตริยกรรม เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าหญิงที่จะรักเช่นนี้ควรระวัง...อย่าได้ประมาท

เรื่องของกรรมนี้ร้ายแรงมาก โทษประทุษร้ายพ่อแม่ ต้องตกนรกนับเป็นแสนๆปี เศษบาปยังติดตามไปอีก ทำให้ต้องถูกเขาฆ่านับร้อยร้อยชาติ แม้กระทั่งเป็นพระอรหันต์ผู้ทรงฤทธิ์ก็ตาม กรรมก็ยังอุตส่าห์ติดตามมาอีก จนต้องถูกโจรฆ่า

ปลูกมุทิตาขึ้นในจิต เพื่อแก้ความริษยาในใจ

การศึกษาเรื่องกรรม จะทำให้เราเกิดความศรัทธาเชื่อว่ากรรมมีผลจริง จะได้ไม่กล้าทำบาปทำกรรม ทำให้เรารักพ่อแม่บูชาพ่อแม่มากยิ่งขึ้น ซึ่งนับว่าเป็นบุญอย่างประเสริฐ แล้วปลูกมุทิตาจิตให้เกิดขึ้นในจิตใจของเราทุกคน เมื่อสาธุชนได้สดับอย่างนี้แล้ว จงพยายามสละจิตที่ริษยาเสีย แล้วปลูกมุทิตาจิตให้

มีมากขึ้นในจิตใจ ผู้ใดเป็นผู้ร้าย ประกอบมิจฉาชีพ ชอบลักขโมยพระพุทธรูป ก็ควรจะได้คิด ได้เกิดจิตกลัวบาปเสียบ้าง แม้แต่ผู้ที่โลภมากรับซื้อของโจรก็ควรจะระมัดระวัง เพราะถ้าหากว่าท่าน *โลภมาก...ลาภมักหาย*

อนึ่ง หญิงใจร้าย ไร้ศีลธรรม ก็อย่าไปคบค้าสมาคม จะทำให้เกิดความเสียหาย และหมั่นปลูกฝังความกตัญญูกตเวทีในพ่อแม่ให้มากๆ...ผู้ปฏิบัติธรรมได้ดังนี้ ชื่อว่าได้ปฏิบัติธรรมแล้ว และธรรมนั้นแหละจะรักษาคุ้มครองผู้นั้นให้ร่มเย็นเป็นสุข ดังได้ชี้แจงแสดงมา

ณ บัดนี้ ขอความเจริญรุ่งเรืองจงมีแก่ท่านสาธุชน ผู้ใคร่ธรรมสัมมาปฏิบัติ เจริญพระกรรมฐาน เพื่อให้ชีวิตเบิกบานหรรษา ขอความสุขสวัสดี จงมีแก่ท่านทั้งหลายโดยทั่วหน้ากัน และทุกท่านเจริญไปด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนาสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูปทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้ เทอญ ฯ

...ท่านทั้งหลายอย่าประมาทกับสงครามชีวิตเลย มัจจุราช คือกฎธรรมชาติ จะเอาตัวเราไปเมื่อไรใครจะรู้ได้ อย่าประมาท รีบสร้างความดีซะเดี๋ยวนี้เลย อย่าผัดวันประกันพรุ่ง พญามัจจุราช จะเอาตัวเราไปวันนี้ พรุ่งนี้ ก็หาทราบไม่

ตอนที่อาตมาคอหักนี้...รู้แล้วแหละว่าต้องตายแน่ สร้าง เวรกรรมให้ถึงท่าน...ทุกข์นั้นถึงตัวเรา นี่คอหักแล้ว...ไปหักคอนก อาตมาดีใจมาก ยืนยันกับพญามัจจุราช เจ้ากรรมนายเวร คือ ท้าว เวชสุวรรณ เป็นเจ้ากรรมนายเวรของมนุษยชาติมนุษยชนในโลก มนุษย์นี้ทั้งนั้น พญามัจจุราชไม่เว้นใครเลย แม้พระสงฆ์ เจ้าพระยา พระมหากษัตริย์ ไม่เว้นใคร...

ธรรมโอวาท 'หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม'

ธรรมสภา

9 789747 586596

โปรดช่วยสมทบค่าจัดพิมพ์ ๒๔ บาท

กราบอนุโมทนาแด่ทุกท่านที่สนับสนุนและสมทบค่าจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้